

gjøre, at jeg tror, at Nogen med Bestemt-
hed kan sige, hvorledes Forholdet i det Hele
stiller sig. Noget kan der imidlertid siges
derom. For det Første er det ganske vist, at
der, naar Regjeringen har troet at burde af-
skedige en Embedsmand i Henhold til Pen-
sionslovens almindelige Regler og med den
Pension, som tilkommer ham efter disse, kan
gjøres et konstitutionelt Ansvar gjældende for
en saadan Regjeringshandling, men jeg skulde
meget betvivle, at der, naar ikke ganske særlige
Omstændigheder kunne oplyses, som salde den
Affsedigede til Last, gives noget Middel til, at
fratage den Embedsmand, der ved en saadan
Affsedigelse er bleven erklæret berettiget til
Pension, efter Lovens almindelige Regler, hvad
der saaledes engang er tillagt ham. Jeg skal
imidlertid ikke komme nærmere ind paa dette
Forhold, thi mig vitterligt har det ikke været
Gjenstand for nogen Tvivl. Man maa ikke
misforstaa mig; man kan naturligvis gjøre
Ansvar gjældende mod Ministeren, stille ham
for en Rigsret i den Anledning, men jeg be-
tvivler meget, at den engang formelt lovlige
trufne Afgjørelse kan kuldastes med den Virk-
ning, at det gaar ud over Embedsmanden,
naar der ikke, som sagt, ved Domstolene op-
lyses et kriminelt Forhold, hvortil der ikke tid-
ligere er taget Hensyn. Men det er ikke denne
Side af Sagen, som her ligger for. Hvad
der ligger for, er, hvorledes Forholdet stiller
sig, naar Regjeringen ikke har anset det for
forvarligt at udtale, at der tilkommer Em-
bedsmanden Pension efter de almindelige Reg-
ler, men derimod har troet at maatte statuere,
at der har været saadanne Misligheder for-
bundet med Embedsmandens Forhold, at de
særegne Bestemmelser i Pensionsloven — Lov
af 5te Januar 1851 § 6 — maa komme
til Anvendelse, hvorefter Pensionen skal bestem-
mes ved særlig Lov. Nu vil det høie Thing
vide, at Domstolene idetmindste i visse Til-
fælde have anset sig for kompetente til at
afgjøre, om Regjeringen med Føie har negtet
vedkommende Embedsmand den almindelige
Pension. Vi have jo et bestemt og velbekendt
mærkeligt Tilfælde, hvor der foreligger en
Høiesteretsdom, der har tilkjendt en Embeds-
mand fuld Pension, uagtet den Regjering, efter

hvis Indstilling han var affsediget, mente, at
der ikke var Grund dertil. Der foreligger alt-
saa et rent og klart Tilfælde, hvor Høiesteret
har anset sig for kompetent til at afgjøre det
Spørgsmaal, om der var saadanne Misligheder
der tilstede, at den almindelige Pension ikke
burde tilkomme den Affsedigede, eller ikke, uagtet
Regjeringen havde troet at burde gaa ud fra,
at der ikke skulde tillægges den Paagjældende
fuld Pension. Dette beder jeg Thinget vel
erindre, thi denne Høiesteretsdom behersker Spørgs-
maal af tilbøielig vanskelig og eiendommelig Na-
tur, Spørgsmaal, hvor Regjeringen og Thinget
ikke have anden Interesse end, at der sker,
hvad Ret er, hvor Regjeringen ikke har nogen
Interesse modsat Thingets, og hvor der altsaa
er god Grund til i Forening at overveie For-
holdet med megen Omhu, for at hverken Re-
gjeringen, eller Thinget skal føres, om jeg
saa maa sige, ud paa Glatts. I det
Tilfælde, hvor Høiesteret erklærede den
Paagjældende berettiget til fuld Pension, var
der ikke blevet vedtaget nogen særlig
Lov om den Affsedigedes Pension.
Hvad der nu ikke foreligger nogen Høiesteretsdom
for, det er, om Domstolene anse sig kompetente
til at erklære, at den almindelige Pension
bør tilkomme en i Henhold til Pensionslovens
§ 6 affsediget Embedsmand i det Tilfælde,
hvor Regjeringens Mening om, at
han falder ind under Pensionslovens
§ 6, er bleven godkjendt af Lovgivnings-
magten ved Fastsættelsen af en mindre Pen-
sion end den regelmæssige. Der er ikke Taa,
som ere af den Mening, at selv den af Lov-
givningsmagten trufne Bestemmelse, hvorved
der tillægges en Embedsmand mindre Pen-
sion end den normale, dog maa opfattes saa-
ledes at den kun gjælder for det Tilfælde,
at en Høiesteretsdom kommer til det Resultat,
at der er Grund til at antage, at der i det
paagjældende Tilfælde er udvist saadanne Mis-
ligheder af den affsedigede Embedsmand, at
han falder ind under Pensionslovens Und-
tagelsesbestemmelse. Der er Andre, som mene,
at overfor en positiv Afgjørelse af Lovgiv-
ningsmagten, der statuerer, at der er Misligheder
tilstede, og som følge deraf ned sætter
Pensionen, vil Høiesteret ikke tage dette Spørgs-